

Veus que clamen en el desert: Hessel, Mayor Zaragoza i la Conferència Episcopal Catalana

Dg, 1/05/2011 per Antoni Nello

[Coses que passen](#)

He llegit dos opuscles interessants. Un de ben notori, èxit de vendes a la diada de sant Jordi en el format d'assaig: *Indigneu-vos!*, de Stéphane Hessel (Destino, Barcelona 2011). L'altre, millor però per ara menys conegut, de Federico Mayor Zaragoza, *Delito de silencio* (Comanegra, Barcelona 2011).

L'un i l'altre m'han interessat, tot i que de diverses maneres. El primer es limita a llençar el seu clam contra la generalitzada indiferència ciutadana, especialment juvenil, convidant a recuperar l'afany contestatari dels anys 60. I ho fa des de l'autoritat moral que li dona ser un clam escrit pel darrer membre vivent de la comissió redactora de la Declaració Universal dels Drets Humans. El segon articula millor el discurs, dintre dels paràmetres d'un opuscle, per argumentar quins són els mals que ens afeixuguen i quines les tasques que, avui, cal prioritzar per redreçar un món abocat al desastre en dimensions planetàries. En subratllo el petit capítol en el que l'autor ens convida a passar de súbdits a ciutadans, tot i afegint que la nostra condició de súbdits ha estat ben induïda a través d'un pretès Estat del Benestar que oferint més i més ha silenciats i acontentat el millor esperit crític de la ciutadania mentre es venia a estranys financers i altres poders.

Les dues lectures han coincidit, pràcticament, amb la presentació del recent document de la Conferència Episcopal Catalana, *Al servei del nostre poble* (2011). No vull ara i aquí analitzar el document, que s'ho mereix, tot i adherint-me a les moltes lloances que ha rebut. Només li prenc en préstec el títol, ben emblemàtic i significatiu d'una consciència que, si bé de vegades es difícil de mantenir, sempre acompanya i ha d'esperonar el millor esperit eclesial, a casa i arreu. I és que estar al servei del poble, del d'aquí i del de tot el planeta, passa avui per llençar veus creïbles que denunciïn l'escenari social, econòmic i polític que tant sovint, massa sovint, donem per descomptat. Veus que no es casin amb els poders constituïts, havent-ne de respectar la legitimitat i autonomia, per adherir-se a allò que és cabdal, la humanitat, la ciutadania, el poble, la gent i el bé comú. Una ciutadania no sempre innocent, siguem-ne conscients, engegada en una espiral de benestar de la que no n'ha sabut destriar els fils ni les trampes. Però una ciutadania que en la seva actual condició de víctima d'un desgavell planetari anomenat "crisi" mereix estima, respecte, comprensió, acompanyament, ànim, ànima. Una ciutadania que necessita un horitzó de sentit que l'ajudi a caminar, a travessar un desert feixuc de fam i de set, amb l'esperança d'una terra promesa per un Déu que ens acompanya.

Tres lectures altament recomanables: Veus que clamen en el desert, brots de Pasqua, llavors d'esperança. Les recomano avui, 1 de maig, festa del treball, dels treballadors, d'aquells que han necessitat moltes veus, esforços i lluites per veure reconeguda i tutelada la seva dignitat. Treballadors que, en sentit ampli, som avui la majoria dels ciutadans, atrapats en xarxes de poder i de guany que només pensa en això mateix, el poder i el guany, reduint a la persona, al ciutadà, a un simple peó del seu macabre joc.